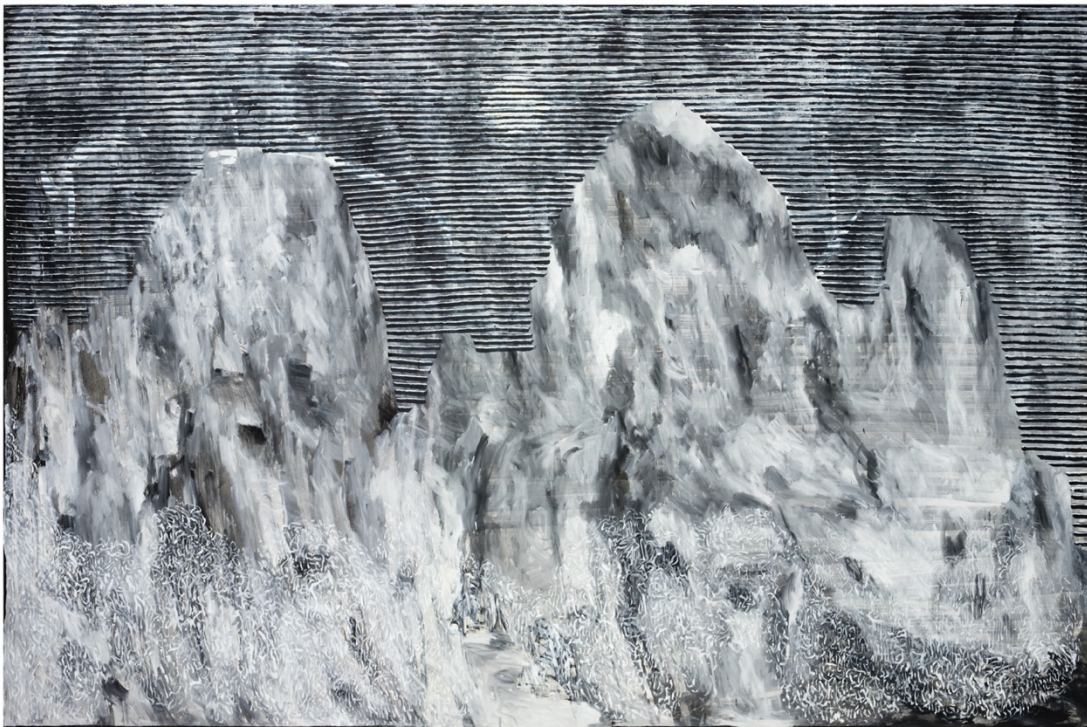

Change of title /Nimen muutos / Namnbyte

Modern art was made and perished by design. Whatever it took from the past traditions was divided between form and text, that is narrative. The narrative includes a hybrid line of justifications, both by artist and the educated receiver, the initiated public, the critics, the press, the theorists inside and outside academia.

A pre-rogative, however unstable, gave the artist right to both form and name, the starting point of a textual universe. The paintings were tied to authorship, final work was final, complete. The title was attached, or in modern settings, non-attached. The singular story or image was replaced by something general, either abstract or material, say, "Painting no 5". It left open options for insiders as well as outsiders. The latter ones gazed at the "blobs" naming/collecting them within familiar registers of convention. Thus, the mystique vanished fast. The usage of "No title" did never anything for the outsiders, but for the initiated few, a door opened, the general, the apofatic as such. Nevertheless, texts continued to be produced, as easy as before on the line of sublime. Which tends to make the sublime in art somewhat naive, or rather unsublime. My idea of the sublime is that there is no text available, neither is there a text for the apofatic. Since, however, there are texts around anything, we accept some of them as poetry.

Modern art helped us out of the textual for a while(?). Form took on tasks compared to music. Within music, there was "pure" music and "unpure", "non-narrative" or "naturalist" sound. Visual art settles with less purity every instance, at least purity in painting is scarce if not nonexistent. Having multiplied the formal habits of art, no particular change was made concerning texts and titles. A change of title, however unprofessional, does nothing to the painting itself. To the texts concerning it, is another story.

Toinen näky / View, öljyväri kankaalle/ oil on canvas 200 x 300 cm, 2022 is hereby titled: "Second Act"

Julistan tänään 9.3.2026 teokselle uuden nimen: "Toinen näytös"

Saatteeksi

Ihmettelen itsekin teosnimiä: osa kirjoitetaan heti, toisiin teosnimi syntyy vuosia myöhemmin. Ristiriita on aina taattu. Yksi katsoja vaatii tekstiä, toista aiheen suppeneminen (tekijän) toimesta ärsyttää. Teos katoaa muodoltaan redundanttina. Jollekin näyttely on pilalla.

Teoksen nimi on alussa "Toinen Näky" (2022), englanniksi View, näky on näkymä. Ihan konkreettinen tai subjektiivinen mielikuvanäkymä. Siirryn loitommalle ja yksiselitteisesti "tälle puolen" tekstin, pois subjektiivisesta tai idealistisesta mielikuvamaailmasta olkoonkin, että näylle olisi voinut suoda koko idealistinen filosofia, esimerkiksi platonismi. Siirrän tulkinnan kohti teatteria. Näytös on Toinen näytös (Second Act). Näytös esitetään meille katsojille taiteen keinoin, draamana.

Ensimmäinen näytös on ohi. Tiedämme mistä kaikki alkaa, mutta emme tiedä kaikkea, emme mitä lopulta tapahtuu. Kuka on syyllinen. Näky kuin unessa, outo maa, miksi ja missä? Kolmas näytös ratkaisee. Unessa toinen näytös unohtaa edellisen unen, mikään ei selviä, vielä. Toinen näytös on unessa pysyvä.